

Rd. i aarlig Indtægt. Nu maa jeg dog mene, at uagtet det beror paa Regjeringens og Rigsdagens Billie, om disse Stillinger skulle anses for at være betryggende for en Familie eller ikke, vil det dog i ethvert Tilfælde være vist, at Folk, der ere under saadanne Indtægtsvilkkaar, fuldt saa vel kunne være tvængende til at faae en Bolig anvist for en Sjettedel af deres Indtægt, som en hvilkenfomhelst Arbeidsmand forsvigt. Og saa vil jeg, idet jeg forudsætter, at saadanne Mænd vilde komme med under Loven — thi Ordet: Arbeidsmand er saa ubestemt et Begreb, at i ethvert Tilfælde mange af dem, som arbejde ved Jernbanen, skjøndt de maaske have et Slags fast Akford, dog ville komme ind derunder — tillade mig at spørge, om det er det ærede Medlems Mening, at en saadan Mand, som Staten lønner efter sin Forskrift og sin Billie og lønner knapt, skulde kunne paatvinge den Kommune, i hvilken han opholder sig, at skaffe ham en Bolig for en Pris, som, dersom vi tage en Sjettedel af Gjennemsnitsindtægten, 250 Rd., ikke vilde være saa lidt under, hvad det vil koste Kommunen at skaffe ham en Bolig for. Vilde det saa ikke være naturligere — og jeg henstiller til det ærede Medlem, om han ikke som Medlem af Finantsudvalget vilde stille et virkelig nyttigt og retfærdigt Forslag i saa Henseende — at man i Stedet for at flere en Rem ud af Kommunen ved at tvinge den til at skaffe en saadan Mand en billigere Bolig, end han ellers vilde kunne faae i Kommunen, skaffede ham bedre Lønningsvilkkaar fra Statens Side? thi det vilde jo være temmelig urimeligt, om Staten skulde kunne sige: vi lønne ham kun med det og det, og saa tillige kunde sige: den Mand, som vi have kaldt til Byen og lønne efter den Norm, paalægge vi Kommunen at skaffe Bolig til for en Sjettedel af hans Indtægt. Det ærede Medlem nævne fra min By nogle andre Tilfælde. Han talte faaledes om nogle Arbeidsmænd, som bo i en nærliggende Landsby og gaa ind til Byen for at søge Arbeide. Men nu maa jeg tilstaa, at skjøndt jeg har læst hans Lovforslag nogenlunde omhyggeligt igjennem, ser jeg ikke, at disse Mænd kunne blive hjulpe ved Lovforslaget; thi naar de ikke bo i Kjøbstaden og aldrig have boet der, men skjøndt de have søgt Arbeide i Kjøbstaden altid have boet i en anden By, og det vverhovedet har været Skik for Husmandsfamilierne derude at søge Arbeide inde i Byen, saa kan jeg ikke skjønne, at dette Lovforslag giver dem nogenfomhelst Anledning til at søge ind til Byen, hvad jeg slet ikke tror, de ville. Dersom Forholdet imidlertid skulde være det, at de efter denne Lov kunde tilvinge sig Boliger af Dvrigheden inde i Byen, billigere end de have dem ude paa Landet, saa kunde det ærede Medlem ganske vist maaske bringe dem til at gjøre denne Bopælsforandring, om de saa maaske ogsaa derfor skulde offere det, at maatte leie en dyr Bolig inde i Byen

for et Mar; men det forekommer mig ikke at kunne være Lovforslagets Mening at fremtvinge en saadan Omflytning. Jeg skal for Dvrigt ikke opholde mig ved enkelte og det ikke saa faa Punkter, som jeg er stoppet ved med Hensyn til Meningen af dette Lovforslag. Der staar i § 1, at vedkommende Familie af Dvrigheden — hvad er Dvrigheden? — skal faae anvist Husly, og i § 2 tales der strax om Boligen. Boligen henføres altsaa her til Ordet „Husly“, hvilket synes mig at være mindre heldigt. Jeg skal ikke tale om, hvor ubestemte Udtrykkene ere, naar der tales om „passende Bolig i Byen;“ og naar det hedder: „en i Forhold til hans Indtægter passende Husleie, hvilken høist maa anslaaes til $\frac{1}{6}$ af Indtægten“, saa maa jeg tilstaa, at dette forekommer mig at være et ganske overordentlig ubestemt Udtryk; ligeledes naar § 2 taler om, at Boligen skal være saadan beskaffen som den, der i Almindelighed søges der i Byen af Personer i lignende Livsvilkkaar.“ Jeg for mit Vedkommende maa tilstaa, at med Hensyn til at søge Bolig, saa tror jeg, Folk allesammen søge den saa god, som de kunne faae den, og at de da ofte gaa ikke saa lidt over, hvad de ville nøies med, naar det kommer til den Pris, som de ville staa ved. Naar Talen blot var om en saadan Bolig, som gjennemsnitlig behøes af saadanne Folk, saa kunde jeg forstaa det; men der bliver altid den Banskfeligbed, som Lovudkastet ikke engang forsøger at løse: Hvem skal afgjøre Strids spørgsmaal? Dernæst er der et andet Hovedpunkt, som det forekommer mig, at det ærede Medlem paa en mærkvaerdig Maade har overset; han siger nemlig, at Dvrigheden skal være pligtig at skaffe denne Bolig, naar en saadan Mand, som kommer ind under Loven, forlanger det; men saa staar der endvidere i § 3, at forsaavidt Dvrigheden ikke finder nogen passende Bolig, skal den være pligtig at forankalte opført paa Kommunens Regning den fornødne Bygning. Maa jeg spørge det ærede Medlem, hvad skal der saa gjøres i Mellemtiden, imellem den Tid, da den Husvilde melber sig, og indtil den bliver stillet til at tages i Brug? (Winther: Saa skal der tages midlertidige Forholdsregler!). Jeg for mit Vedkommende maa tilstaa, at, naar Lovforslaget i § 1 siger, at Dvrigheden skal være pligtig at skaffe en saadan Bolig tilveie, og § 3 siger, at, forsaavidt der ikke findes nogen saadan Bolig, saa skal den opføres, da er der efter min Mening ikke nogen Anvisning for, hvad der skal ske i Mellemtiden; thi den Udvei, som det ærede Medlem synes at give under mine Bemærkninger nu, at man skulde tage Familien midlertidig op, kan jeg efter hele Lovforslagets Natur ikke forstaa; jeg troede netop, at han vilde have den midlertidige Anbringelse afflattet, da den — han tror jo ikke Dvrigheder altfor godt — jo ellers kan føre til, at Kommunen vedblev at anbringe midlertidig og midlertidig og sagde: Der kan muligvis om